

РЕШЕНИЕ

№ 17583

гр. София, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110101999 по описа за 2023 година

Предявени са кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Ищецът „.....“ твърди, че е налице облигационно правоотношение, възникнало между него и ответниците Г. Н. Б. и Ю. Н. Б., в качеството им на наследници по закон на Н. Н. Б., починал на 22.11.2018 г., въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се на адрес: но начислените за него суми за цена на същата, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, както и цена на услуга за дялово разпределение, са останали незаплатени. Сочи, че съгласно приложимите общи условия, в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане, тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно общите условия от 27.06.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща същата в 45-дневен срок от датата на публикуване на фактурата на интернет страницата на продавача, като публикуването се удостоверява в присъствието на нотариус и се съставят констативни протоколи. Сочи, че ответниците не са заплатили процесните суми, поради което ги претендира от тях при условията на разделност, а именно: 942,23 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.11.2022 г.; 379,33 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 21.12.2022 г.; 11,51 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2021 г., както и 8,68 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.01.2020 г. до 21.12.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на исковата молба – 13.01.2023 г. до окончателното им заплащане, при следните квоти: по отношение на Г. Н. Б. – 1/2, а именно: 471,11 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.11.2022 г.; 189,66 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 21.12.2022 г.; 5,75

лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2021 г., както и 4,34 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.01.2020 г. до 21.12.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на исковата молба – 13.01.2023 г. до окончателното им заплащане, по отношение на Ю. Н. Б. – 1/2, а именно: 471,11 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.11.2022 г.; 189,66 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 21.12.2022 г.; 5,75 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2021 г., както и 4,34 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.01.2020 г. до 21.12.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на исковата молба – 13.01.2023 г. до окончателното им заплащане. Претендира и разноси.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът Ю. Н. Б. не е подал отговор на исковата молба.

Ответникът Г. Н. Б. е подал отговор на исковата молба, с който излага доводи за извършено плащане на сумите, предмет на делото, позовавайки се на множество фискални бонове, които представя.

С молба с вх. № 138912/18.05.2023 г. ищецът оспорва твърдяните плащания, тъй като същите касаят текущи задължения, поради което не са послужили за погасяване на сумите, предмет на делото.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – изразява становище, че в рамките на исковия период услугата дялово разпределение е законосъобразно извършвана.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ.

Основателността на исковете за заплащане на цена на потребена топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: облигационно правоотношение с предмет продажба /доставка/ на топлинна енергия между топлофикационното дружество, в качеството му на продавач, и потребителя, в качеството му на купувач; продавачът реално да е изпълнил задължението си да достави твърдяното количество топлоенергия до имота в претендираната стойност и за купувача да е възникнало насрещно задължение за заплащане на уговорената цена, както и, че през исковия период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана услуга за дялово разпределение от лице, с което е сключен договор, при което е възникнало насрещно задължение за заплащане на нейната цена.

По искове с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на исковете за заплащане на лихва за забава предполага установяване от ищеца наличието на главен дълг; изпадане на ответниците в забава и размера на обезщетението за забава.

С определение от 21.05.2023 г. съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че в рамките на исковия период сградата – етажна собственост, в която се намира процесният имот, находящ се на адрес: е била топлоснабдена, както и, че ищецът е доставил до него твърдяното количество топлинна енергия, равняваща се на посочената от ищеца сума.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г., а с това и в рамките на процесния период/ потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице – ползвател или собственик

на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач /страна/ по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, като законодателят е обвързал това качество с реалното ползване на съответния вид енергия. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни отношения с ищцовото дружество. В случая, с оглед представената декларация с вх. № 1434/07.05.1998 г. (л. 90-93 от делото), с която ответникът Ю. Б. е декларирал пред Столична община, р-н „Надежда“ собствеността върху апартамент, с посочено в нея придобивно основание „договор № 70/1 от 04.01.1987 г.“, съдът приема, че в рамките на исковия периода посоченото лице се легитимира като собственик на процесния недвижим имот, респ. същият следва да отговаря за вземанията за цена на топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение, касаещи същия. Това е така, тъй като сама по себе си така обсъдената декларация съдържа извънсъдебно признание относно наличието на титулярство на право на собственост върху цитирания в нея имот, което съдът анализира с оглед липсата на оспорване от негова страна в хода на процеса на посоченото обстоятелство, доколкото същият е предприел пасивно процесуално поведение и изобщо не е изразил становище по делото. Действително, декларацията по чл. 14 ЗМДТ удостоверява обстоятелства, декларирани от ответника Ю. Б. към 07.05.1998 г., т. е. в момент, значително предхождащ по време процесния период, но доколкото няма данни относно осъществяването впоследствие на прехвърлителни сделки или други юридически факти, довели до промяна в правата върху него, следва да се приеме, че включително и в периода от 01.05.2019 г. до 30.11.2022 г. посоченото лице се легитимира като собственик на отразения в нея имот. Не до такъв извод обаче съдът достига по отношение на ответника Г. Б. с оглед липсата на представени по делото доказателства, че той също притежава права върху процесния апартамент № 88. В тази връзка следва да се отбележи, че данни в тази насока не могат да се извлекат от представената декларация по чл. 14 ЗМДТ, доколкото в нея брат му Ю. Б. е декларирал пред общинската служба качеството си на единствен собственик на имота, но не и наличието на съсобственост между двамата, още повече, че дори и това да беше така, то това признание не би имало обвързващо действие по отношение на брат му. В случая, този извод на съда не се разколебава и от данните, отразени в представеното удостоверение за наследници на бащата на ответниците Н. Б. (л. 42 от делото), тъй като по делото не са ангажирани доказателства, от които да се установи, че приживе наследодателят им е придобил права върху имота, които да бъдат наследени от някой от тях. Въпреки предоставената му възможност посредством изискване по реда на чл. 186 ГПК на документ за собственост на процесния имот, по делото не е постъпил такъв, в който случай би могло да се достигне до извод, че той е бил собственост на наследодателя им, както и за евентуално настъпило наследствено правоприемство след смъртта му на 22.11.2018 г., като в откритото съдебно заседание на 05.10.2023 г. ищецът не е поискал предоставянето на допълнителна възможност в тази насока. Няма представено и искане за отриване на партида от името на ответника Г. Б. или друг документ, който да обективира изявленията му като собственик на жилището. Нещо повече, фактът, че с отговора на исковата молба същият е изложил твърдения за погасяване на процесните вземания, не следва да се тълкува като признание на неизгоден за страната факт, тъй като сам по себе си същият не се подкрепя от други доказателства по делото. В допълнение следва да се отбележи, че видно от служебно извършената от съда справка от НБДН (л. 57 от делото) регистрираните постоянен и настоящ адрес на ответника Г. Б. са различни от адреса, на който се намира процесният имот, което от своя страна означава, че липсва дори индиция, че към настоящия момент той разполага с каквито и да било вещни права върху него, в какъвто смисъл са и декларираните от брат му обстоятелства. Недоказването на качеството потребител на топлинна енергия

обуславя извод, че той не се явява материалноправно легитимиран да отговаря по предявените искове, поради което по отношение на него същите са неоснователни и следва да се отхвърлят само на това основание.

Ето защо, с оглед изложеното по-горе по отношение на ответника Ю. Б. и установеното по делото титулярство на право на собственост върху процесния имот, следва да се приеме за установено, че съобразно действащата нормативна уредба в областта на енергетиката той се явява потребител на топлинна енергия през исковия период по отношение на него, респ. е задължено лице за заплащане на потребената такава до размера от 1/2 част от стойността на исковите суми, доколкото съдът е обвързан от заявления с исковата молба петитум, очертаващ търсената съдебна защита.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ облигационните правоотношения между страните се регламентират от публични известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Според изричната разпоредба на чл. 150, ал. 2 ЗЕ общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Следователно, приемането на общите условия от абоната става по силата на закона, след изтичане на срока за възражения и/или отправено искане към ищеца за уговаряне на индивидуални такива. По делото нито се твърди, нито се доказва ответникът Ю. Б. да е възразил срещу прилаганите от ищеца общи условия или да е предложил сключването на индивидуално споразумение с него, поради което и с оглед изложените по-горе съображения, че в рамките на исковия период той е бил собственик на процесния апартамент № 88 съдът прави извод, че между него и ищеца е възникнало договорно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ, разпределението на топлинна енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, а дяловото разпределение на топлинна енергия между страните в сградата се осъществява от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост – арг. чл. 142, ал. 2 ЗЕ. Съгласно чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. В случая, видно от протокол от общо събрание на етажната собственост от 19.07.2002 г. и списък към него, договор от 24.09.2002 г. (л. 13-19 от делото), както и индивидуални справки и протоколи за извършен отчет (л. 102-107 от делото), етажните собственици в сградата, находяща се на адрес: гр. София, ж. к. „Толстой“, бл. 57, вх. Д, са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице – помагач -

Както се изясни по-горе, с оглед не оспорването му от ответника Ю. Б., а и предвид ангажираните по делото писмени доказателства – извлечения от сметки и съобщения към фактури, съдът е приел за безспорно обстоятелството относно доставянето на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.11.2022 г. и извършването на услугата дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2021 г., чиито стойности възлизат на посочените от ищеца размери съответно от 942,23 лв. и от 11,51 лв., още повече, че извод в тази насока следва и от констатациите на вещото лице по съдебносчетоводната експертиза, изследвало отразяванията в счетоводните книги на ищеца, чиято редовност не е оспорена по делото – арг. чл. 182 ГПК.

При това положение, с оглед горните правни изводи относно съществуването на всяко

едно от вземанията за главница за цена на топлинна енергия и главница за цена на услуга за дялово разпределение, следва да се извърши преценка относно основателността на заявеното правопогасяващо възражение за плащане на същите, в подкрепа на което са ангажирани множество фискални бонове (л. 63-67 от делото). Изследвайки същите, в т. ч. и посоченото във всеки един от тях основание за плащане, съдебносчетоводната експертиза е констатирала извършено на 27.06.2023 г. плащане в общ размер на 1 756,67 лв., което е послужило за цялостно погасяване на процесните вземания от общо 1 341,75 лв., а именно: 942,23 лв. – главница за цена на топлинна енергия; 379,33 лв. - лихва за забава върху главницата за цена на топлинна енергия; 11,51 лв. – главница за цена на услуга за дялово разпределение, както и 8,68 лв. - лихва за забава върху главницата за цена на услуга за дялово разпределение, като освен тях плащането е послужило за погасяване и на сумата от 49,92 лв. - законната лихва до датата на плащането, както и 365,00 лв. – разноски по делото. Съдът възприема заключението по съдебносчетоводната експертиза като компетентно изготвено от специалист в съответната област и отговарящо на поставените задачи, а освен това не оспорено от страните по делото.

Предвид изложеното, съдът намира, че така обсъденото правопогасяващо възражение е основателно, поради което исквете за главници и лихви следва да бъдат отхвърлени изцяло поради погасяването им чрез плащане в хода на процеса.

По отговорността за разноските:

Към момента на завеждане на делото – 13.01.2023 г. ответникът Ю. Б. е бил в забава на плащането, доколкото с извънсъдебното погасяване е призната дължимостта на вземанията на ищеца, касаещи процесния абонатен номер. Установява се, че вземанията са погасени в хода на процеса – с плащане от 27.06.2023 г., поради което с поведението си той е станал повод за завеждане на делото срещу него и следва да понесе отговорността за направените от ищеца разноски за юрисконсултско възнаграждение, които единствено са останали непогасени, доколкото плащането от 27.06.2023 г. е послужило за погасяване и на съдебните разноски в общ размер на 360,00 лв., от които: 100,00 лв. – платена държавна такса и 260,00 лв. - депозит за ССЧЕ. Ето защо, той е останал задължен единствено за половината от претендираното от ищеца юрисконсултско възнаграждение от 100,00 лв., определено от съда в минимален размер по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалния представител на ищеца, който не е присъствал в откритото съдебно заседание на 05.10.2023 г., както и липсата на правна и фактическа сложност на делото с оглед направеното плащане, т. е. за сумата от 50,00 лв. Последната следва да се намали със сумата от 5,00 лв., представляваща разлика между сторените по делото съдебни разноски в размер на 360,00 лв. и платената сума от 365,00 лв., отнесена от ищеца за погасяване на вземането за перо съдебни разноски. Ето защо, с настоящия съдебен акт ответникът Ю. Б. следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 45,00 лв., която единствено е останала незаплатена, като няма основание да се приеме, че той и дължи и останалата част от общото юрисконсултско възнаграждение, съответстваща на дела на ответника Г. Б., тъй като по отношение на него съдът сче, че исквите претенции за изначално недоказани. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника Г. Б. не следва да се присъждат разноски с оглед липсата на изрично искане и доказателства за извършването на такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „....., ЕИК ... със седалище и адрес на управление: г... срещу Г. Н. Б., ЕГН *****“, с адрес: 8, кумулативно обективно съединени

осъдителни искиове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумите, както следва: **471,11 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.11.2022 г., по отношение на топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, ж. к. „Толстой“, бл. 57, вх. Д, ап. 88, с аб. № 56239; **189,66 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 21.12.2022 г.; **5,75 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2021 г., както и **4,34 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.01.2020 г. до 21.12.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на исковата молба – 13.01.2023 г. до окончателното им заплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „....., ЕИК ... със седалище и адрес на управление: г... срещу Ю. Н. Б., ЕГН *****“, с адрес: „....., кумулативно обективно съединени осъдителни искиове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумите, както следва: **471,11 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.11.2022 г., по отношение на топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, ж. к. „Толстой“, бл. 57, вх. Д, ап. 88, с аб. № 56239; **189,66 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 21.12.2022 г.; **5,75 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2021 г., както и **4,34 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.01.2020 г. до 21.12.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на исковата молба – 13.01.2023 г. до окончателното им заплащане.

ОСЪЖДА Ю. Н. Б., ЕГН *****“, с адрес: „..... да заплати на „....., ЕИК ... със седалище и адрес на управление: г..., сумата от **45,00 лв.**, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца –

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____